

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

УКРАЇНСЬКА ЄВАНГЕЛЬСЬКО - РЕФОРМОВАНА ЦЕРКВА

Наші вітання з Різдвом Христовим!

В цьому номері:

Ст. 2
Ст. 7-8

Ст. 3

„Отче Наш” Продовження

**НЕГАТИВНИЙ ПЕРСОНАЖІ
РІЗДВЯНОЇ ДРАМИ**

Ст. 4-5

**Дохристиянські вірування
українського народу**

Ст. 6

ДІТЯЧА СТОРІНКА

**Новини та
розпорядок служіння**

Місце для Ісуса

Луки 2:1-7

Знову ми з вами святкуємо велике свято – народження Ісуса Христа, прихід у цей світ не просто людини, але правдивого і вічного Бога. Це справді велике свято, але дуже мало людей у наш час розуміють це, і дуже мало людей сьогодні ви зможете побачити у церквах людей, які справді прийшли поклонитися Спасителю.

Християнський світ має певний святковий настрій. Кругом ви можете бачити ялинки, прикрашені вітрини крамниць, різнокольорові вогники. Всі вітають один одного з Новим роком. Дітвора радіє тим подарункам, які дарують батьки і родичі. Все ніби виглядає святково, але чомусь у всьому цьому святковому певним чином відчувається пуста.

Пройде певний час, якихось 2-3 тижні і все це забудеться, понімають з крамниць прикраси, повикладають ялинки, закінчається різдвяні розпродажі і все знову буде чекати ще якогось свята.

Ідуть роки і все повторюється з року в рік. Хтось мав змогу відбудувати це свято, хтось не зміг, а комусь будуть потім розповідати, як він сам це свято святкував. З кожним роком духовне значення різдвяних свят поступово відходить на задній план. Замість святої радості про народження у світ Спасителя, для більшості людей це свято лише є приводом добре погуляти і повеселитися. Воно стало більше формальним, модним, і ті самі комуністи, які колись були якими протівниками релігії, тепер так широким вітають один одного з Різдва, бояться відстати від моди.

Але духовне значення цього свята є інше і, напевно, в кожній церкві, кожен пастор чи священник буде нагадувати про це людям. Знову і знову будуть читатися вірші з Біблії, де описане народження Ісуса, можливо з-за того, щоб нагадати людям про те, що саме потрібно святкувати.

Прочитайте Євангелія від Луки (2:1-7) текст, який описує святу подію – прихід у світ Месії-Царя. І спочатку – сама важлива деталь цього тексту – це те, що все у цьому світі є в руках Божих і виконується за планом Божим. Ще пророки за сотні років до народження Ісуса писали, що Месія має народитися не у Єрусалимі (столиці), а у маленькому містечку – Вифлеємі. Про це знали і фарисеї і книжники і навіть прості люди. І Господь все зробив для того, щоб це сталося.

Ми читаємо тут про наказ царя Августа щодо перепису населення, і тому Йосип з Марією мали відправитися у Вифлеєм. Ніхто не думав, чому Август призначив перепис саме тоді, а не місяць пізніше, чи раніше? Цар Август думав, що він там самий головний, бо через цей перепис він зможе знати скільки людей живе у його царстві і цим самим зможе знати скільки податків він зможе зібрати. Він був царем і думав, що саме він всім керує, але він і не здогадувався, що на все це була воля Господня, що саме Господь керує всім і навіть самим царем. Бо ще за сотні років, Бог сказав, що Ісус має народитися у Вифлеємі – так воно і сталося.

Саме з-за цього перепису, і по волі Божій всі нащадки Давида були зібрані у невеличкому містечку, звідки походив їх колишній цар Давид. Цих людей було стільки багато, що їм всім не хватало місць ні у родичів ні в заїздах. Звичайно, друзі приймали у себе вдома своїх друзів, найближчих родичів, але людей було стільки багато, що їх справді ніде було розмістити.

На жаль, у Йосипа не було знайомих родичів у Вифлеємі, які їх могли прийняти; проходили покоління і мало хто пам'ятав про своїх родичів. Не знайшлося місця для святої родини і у заїздах, так як Йосип і Марія дуже довго йшли, і поки вони прийшли, все вже було

зайняте. Місце не було, і Марія, яка от-от мала народити, знайшла місце у хліві. Тварин перетнали у іншу частину хліва, постелили сина і прибрали ясла, звідки перед цим їли сіно тварини. Саме тут, у хліві, у такій обстановці і був народжений Цар і Спаситель всього світу, і перші хвилини Свого життя Він провів у яслах.

З одного боку це для багатьох людей, здається, дивна історія про народження у хліві Царя. Ця історія була дивною і для майже всіх євреїв у той час, які не прийняли цю історію. Мало хто хоче приймати її і зараз, не розуміючи її.

Дуже часто люди запитують: З одного боку, якщо Бог має силу керувати царями, тим самим Августом з його переписом, то невже Бог не міг зродити так, щоб Ісус народився у якихось нормальних умовах, хоча б у домі якогось родича? Невже потрібне було народження у хліві? Це дійсно гарні запитання, але виявляється, що Бог справді хотів, щоб Його Син, який є Цар царів народився у хліві і лежав у яслах на сні. І саме по волі Божій для Ісуса не знайшлося місця навіть у заїздах. Цим всім Господь хотів і хоче людям показати певні символи, хоче через це щось сказати людям, нам з вами.

Важливе тут у цьому було те, що Ісус з самого Свого народження мав пройти той шлях приниження, ганьби і позору. Для чого? – За нас, за наші гріхи. Він пройшов такий шлях приниження, який би ми з вами ніколи не пройшли. Ми б мали за наші гріхи так страждати, проте Христос постраждав замість нас, і це страждання було з моменту Його народження.

Чому в заїзді не було місця? Це був також певний символ. Господь хотів показати, що так само, як у заїзді не було місця для Ісуса, так само у серцях багатьох людей і по сьогоднішній день не знайдеться місця для Господа. І справді, якщо ми подивимось на події, які відбувалися тоді, то ми побачимо, що дуже мало людей знайшло місце у своєму серці для Ісуса. Скажімо, крім пастухів і мудреців ніхто не прийшов привітати Месію. Правду Ісус казав, що "Мають нори лисиці, а гнізда небесні пташки, Син же людський не має ніде й голови прихилити!" (Луки 9:58). Йому не потрібен був дім, Він прийшов не для того, щоб жити у домі, Він прийшов для того, щоб жити у серці.

Чому я вибрав саме цю тему? Тому, що у багатьох з нас є проблеми з Ісусом. Багато хто святкує Його День Народження, але

фактично Його самого не запросивши. Ми у цей великий день, та і взагалі у цілому житті віддаємо місце в серці для багатьох речей, тільки не для Ісуса. Фактично, коли ми чуємо, як Ісус стукає у двері нашого серця, ми кажемо Йому: "йди геть, у мене все зайняте, у мене немає місця для Тебе!"

Коли на уроках у школі, я запитував дітей, про значення Різдва, майже всі пов'язують його з Дідом Морозом, Снігурочкою, подарунками і все. А де ж Христос? Чи хотіли б ви мати такий День народження?

Багато людей святкує Народження Ісуса, але це народження Ісуса не було в їх серцях. У наш час Різдво – це є реклама в телевізорі горілчаных виробів на свята, Різдвяні акції, співання колядок, в яких прославляють Бога, але часто це робиться за гроші. І взагалі, Різдво у нас – це свято, на якому наживаються, це хороший бізнес. Для деякого, це ще один привід напиться.

Дуже вірний нам Бог знав, що так само, як для Христа не було місця у заїзді, так само у Нього не буде місця у серцях багатьох людей, і це правда. Тому давайте більше думати не про те, горілку чи коньяк купити на святковий стіл, а про те, що ми сьогодні святкуємо, і чи народився Христос у нашому серці? І якщо будемо співати колядки, то давайте співати їх від серця, з віри.

„Отче Наш” – чи думаємо, що говоримо?

Мурза В.В.

В минулому номері ми почали з вами більш серйозніше думати над молитвою Господньою. Я маю намір далі продовжувати обмірковувати ці Господні Слова для того, щоб ми більше розуміли їх зміст і говорили цю молитву не тільки вустами, але й серцем.

Перше прохання, яке стоїть у цій молитві звучить так: „Нехай святиться Ім'я Твоє!” Здавалося, просте прохання до Бога, ми просто величаємо Бога і хочемо, щоб Ім'я Господнє святися, було прославлене. Це є дійсно прекрасні слова, і як ми читаємо пояснення в Катехізисі, що цими словами ми ніби прохаємо Бога допомогти нам по-справжньому пізнавати Його, благословляти Його, вклонятися і славити Господа за всі діла Його і все, що проливається через них. Цими словами молитви ми ніби просимо Господа допомогти нам будувати наше життя, думки, слова і вчинки так, щоб ми нічим не ганьбили Господнє Ім'я, а тільки завжди прославляли Його. Бог є святий і ймення Його є також святе, тому ми повинні Його святити від щирого серця. І дійсно, цими словами з молитви „Отче Наш!”, кожен християнин визначає перед собою найбільшу ціль свого життя – жити так, щоб Боже святе Ім'я було прославлене.

Як ви вважаєте, чи є у нас проблеми з цим першим проханням молитви „Отче наш”? Чи всі люди, які промовляють ці слова молитви, хочуть щоб саме так і було, щоб Господнє Ім'я було прославлене? Добре поміркуйте, перед тим, як відповісти.

На перший погляд нам здається, що у нас немає проблем, ми говоримо те, що лежить у нас на серці. Проте, насправді не завжди так дубає. Мало того, що ми часто ганьбимо Господнє Ім'я нашими думками, словами та вчинками, ми ще й надаремно призиваємо Ім'я Господнє, цим самим порушуючи і третю Заповідь. Адже, не було б зловживання Божим Іменем, не було б і Заповіді.

Як ми можемо ганьбити Бога нашими вчинками? Прочитаймо разом Матвія 5:16, де написано: „ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла, та прославляли Отця вашого, що на небі”. З іншої сторони, якщо люди будуть бачити в християн темні справи, злі вчинки, що вони будуть думати про Бога, Отця Небесного таких християн?

Є ще одна, більш серйозна проблема, котра пов'язана з прославленням Божого Імені. Як часто люди, навіть деякі так звані християни, у своєму серці часто промовляють свою молитву: „нехай святиться ім'я МОє”. Як

часто люди хотіли б, щоб саме їх ім'я возвеличилося, щоб саме їх прославляли, величали. Як часто люди шукають слави не для Бога, а для себе. Як часто люди, відкриваючи газету, чи дивлячись телевізор, хотіли б почути, чи прочитати своє ім'я, щоб всі про нього знали, щоб всі величали. Чи не є такого і у нас з вами? Можливо, я не правий?

Проблема в тому, що люди дуже часто празнуть святити і величати когось, чи щось, а не Бога. Скільки разів у часи комунізму ми чули гасла: слава Леніну, слава партії, слава КПРС, і тому подібне. Скільки разів навіть у наші часи ми чуємо: слава Україні, слава героям. Людям завжди хотілося, і тепер хочеться, славити і величати когось, чи щось, а також себе, – але тільки не Бога.

Подумаймо над цим, подумайте також над запитаннями внизу. І нехай надалі кожен, хто буде говорити цю молитву „Отче Наш”, нехай всім серцем і душею, всім своїм життям дає прославити і святити тільки Боже Ім'я. І нехай наша молитва буде завжди кінчатися словами: „Бо Твоє є царство, і сила, і слава навіки. Амінь.” Матвія 6:9-13 (13!)

Запитання.

1. Що маєтись на увазі під словом “святитись”?
2. Яка повинна бути найбільша ціль у нашому житті?
3. Чи є зв'язок між цим проханням і 1 Заповіддю? Якщо є, то який?
4. Назвіть імена людей з Біблії, які були змінені? (4 приклади з якого імені на яке). Про що це свідчить?
5. Хто об'явив Боже Ім'я найбільш повно і ясно? (Ів.17:6) Як саме?
6. Що можемо ми додати до слави Божого Імені? (Мтв.5:16)
7. Як саме Ізраїль опоганював і ганьбив Господнє Ім'я? (Єзек.36:16-23)
8. Яким чином ми інколи також ганьбимо Боже Ім'я?
9. В першому проханні Боже Ім'я стоїть у центрі уваги. Коли ми молимося, що часто стоїть у центрі наших думок? Чому це так? Як ми можемо найкраще протидіяти такій тенденції?
10. Інколи люди скаржаться, що просять Бога те і те, але не отримують. Кажуть: “Бог ігнорує мене”. Чи може дати це перше прохання відповідь, на це питання?
11. Якщо Боже Ім'я вже святе, то чи є сенс молитися за це?
12. Ви справді бажаєте, щоб Боже Ім'я прославилося, а не ваше?
13. Що ми робимо, щоб Боже Ім'я прославилося?

НЕГАТИВНИЙ ПЕРСОНАЖ РІЗДВЯНОЇ ДРАМИ.

Матвія 2:1-23

Ми багато вже говорили про народження Ісуса Христа і ще будемо говорити. І читаючи про Різдво ми радіємо за Ісуса, який народився, радіємо за батьків, за людей, які вітали Ісуса. Все це радує наші серця, але як і у кожній історії так і тут, існує і негативний персонаж, який відіграє велику і страшну роль. Кожен раз на Різдво ви звикли чути якусь гарну історію чи проповідь про хорошого персонажа Різдвяної драми, але сьогодні ви почуєте про негативну особистість, яка відіграла в житті маленького Ісуса, і не тільки його, страшну роль.

Цим злочинцем у Різдвяній драмі був єврейський цар Ірод Великий. Невідомо, за що Ірода назвали „великим”, але у його житті був певний час, коли з ним рахувалися. Він був одним з визначних людей в своїй молодості. Він був приятелем самого Августа Цезаря – імператора Римської імперії, був майстерний у військових справах, хитрий у дипломатії. У нагороду за послуги для Риму, йому дали титул Царя Юдеї ще перед його 30-літтям. Він залишався царем майже 40 років.

Ірод був могутній цар. І хоч він і не був євреєм, проте він знав все про євреїв і знав, як керувати ними. Самі ж євреї його не любили. Але цар всякими способами старався не конфліктувати з ними. Він ніби навмисне одружився з єврейкою Маріамною, яку дуже любив.

За його правління він міг зробити щось нерозумне – побудувати амфітеатр і іподром – за що євреї на нього озлобувалися, тоді він старався придушити їх гнів і робив щось добре для людей. Його найбільшою працею була реконструкція Храму Господнього в Єрусалимі, який кілька сотень років вже стояв зруйнований. Цим поступком він старався задобрити євреїв.

Щоб догодити власній дружині, він признав брата дружини первосвященником. Але коли ця особа стала популярною, він наказав його вбити. З цього часу в його житті відбувся переворот у ще гіршу сторону.

Дружина, яку він любив, ніколи не простила йому вбивство її брата, і, пізніше, Ірод, у припадку гніву, наказав убити також і її. За це він не міг себе простити і розумово помішався. Характер Ірода з цього моменту розклався зовсім. Він став різником, вбивцею.

Раніше він не довіряв своїм ворогам, а тепер він не довіряв навіть своїм рідним. Він не хотів мати суперника до свого трону, тому він без гризоти сумління наказує стратити 2 своїх власних синів від Маріамни. Римський імператор з цього приводу сказав, що краще бути свинею Ірода, ніж його сином.

Це була людина, яка правила Юдеєю, коли народився Ісус. На той час він був уже старий, але все ще ненавидів всіх, хто хоч якимось чином буде зазіхати на його трон. Його руки були в крові багатьох жертв. І ви можете лише уявити ті темні та хитрі задумки, коли до нього прийшли мудреці зі сходу і запитали: „Де народився цар юдейський?”. Який він був розлючений, почувши це питання. Він думав, що вже вбив всіх претендентів на його трон.

ПРОДОВЖЕННЯ НА СТОРІНЦІ 5.

Дохристиянські вірування українського народу

Як святкуєте ви свято народження Ісуса Христа? Як ви прославляєте Бога? Чи дійсно ви вірите в ту подію, яка сталася 2000 років тому у Вифлеємі? Чи ваше святкування лише буде, як дань традиції, обряду, думки про те, що інші скажуть, а насправді серце буде далеко від тієї події Різдва?

Написанням цієї статті я хотів би, щоб ми всі задумалися над нашим християнством, задумалися – чи вірно ми святкуємо прихід на цю землю Сина Божого. Багато в нас, що званою, християнстві є нехристиянського, і про це писалося сотні років, проте так і не змогли повернути наш народ від язичества до християнства. А це є сумно.

Вашій увазі подаю маленький уривок праці Православного Митрополита Іларіона, який намагався висвітлити наші погансько-християнські вірування. Його роботу друкую в стилі оригіналу, зберігаючи мову автора. Коли будете читати, звертайте собі запитання: християни ми все ж таки, чи язичники?

Передмова

Кожен християнський народ сприйняв Христову Віру по-своєму, – хоч у головному в Науці Христовій всі народи мають цю Віру більш-менш однаково, але кожен народ не конче сходиться з іншими в розумінні її виконанні буденних звичаїв християнського життя. А це тому, що кожен народ мав свою власну Віру ще й до Християнства, і звичайно міцно тримався її і далі, під час Християнства. Бо ж ніхто Віри своєї відразу не кидав.

Віру Христову світ сприймав дуже помалу, але таки сприймав, і сприймали її спершу вищі кола народу та його видатніша духовна інтелігенція по містах. А мешканці сіл, селяни (по-лат. *pagus* – село, *pagani* – сільський, селянин, *pagani* – селяни) вперто й довго трималися своєї власної дохристиянської віри, віри „поганської” (цебто сільської).

Року 313–го імператор Візантійський Костянтин своїм так званім Медіоланським Едиктом визнав Христову Віру пануючою в Римсько-Візантійській імперії, і з того часу Християнізація підлеглого йому світу пішла скорим кроком уперед, але при цьому не було можливості провадити Християнізацію належно, глибоко й широко, і народні „поганські” (селянські) маси приймали Християнство тільки поверхово, а не всім своїм розумом, душею й серцем, бо для цього потрібен дуже довгий час.

З бігом віків так постав т.зв. синкретизм, правильніше – двовір'я: поєднання дохристиянської віри даного народу з Вірою Новою, Християнством. І це двовір'я панує й сьогодні в світі, де сильніше, а де менше. І це поганство, не дивлячись на двотисячорічну християнізаційну працю Церкви, таки позосталося в світі, хоч не скрізь однаково.

Віра народу лежить в основі його культури, і цієї культури годі нам зрозуміти без вивчення народної віри. А в основі цієї народної віри – більше чи менше – лежить його віра дохристиянська. І хоч Церква осуджувала їх тисячі раз, проте ці дохристиянські вірування скрізь живі та активні. Іншими словами: християнізація світу пророклена мало, і зачепила його не так глибоко, як би належало це зробити: зачепила головно зовнішньо, в обрядах. Причиною цього було те, що ніде в світі ні одна Церква ніколи не мала повної волі проповідання повної і правдивої Науки Христової.

Коляда

Святковий календар у всіх народів, у тому числі і в нас, розпочинався зимовим поворотом сонця на літо, коли день починає прибувати. Це було Свято народження сонця (*Dies natalis solis*), що святкувалося наприкінці грудня й на початку січня, зустріч нобого сонячного року. Це т.зв. Коляда, найважливіше, центральне зимове Свято.

З цим Святом ми вперше познайомились ще за глибокої давнини від римлян. У римлян були веселі зимові Свята, т.зв. Сатурналії, що справлялися цілий тиждень, від 17 по 23 грудня. Цього Свята готувалося жертвове поросся, робилася вчиста святкова трапеза, скрізь були ігри та забави, давалися взаємно дарунки. Римські Сатурналії святкувалися довго й пишню, і поширилися по всій Європі, а з тим осілися і в нас. Саме слово „коляда” безумовно латинське, від слова *calendae*, – так звався перший день кожного місяця, а особливо місяця січня, коли він звучно святкувався. Наша Коляда святкується два тижні, від 25 грудня по 6 січня.

На передодні Різдва, що заступило Коляду, всяка робота спинається, і тільки готувиться Свята Вечеря. Скрізь мусить бути повний порядок, – іде Свят Вечір і Різдво, коли господар грає в своєму домі виразну роль стародавнього жерця. Він тепер накликає своєму домові й своїй родині щастя й урожаю на новий хліборобський рік. День напередодні Різдва проводиться в спокої й мирі. По полудні добувається новий вогонь і ним розпалюються в печі 12 полін, що готувалися 12 день, і на них починають готувати 12 ритуальних страв; коли ж не 12, то хоч 9. Уся родина і вся худоба на Свят Вечір мусить бути вдома, а хто не буде, той засуджений блукати цілий рік. За Вечерею, що зветься Святою чи Багатою Кутею, сідає вчистю вся родина, а також запрошуються ті, хто не готувить своєї Вечері.

У святкуванні Святвечора, в теперішній час помішалося дохристиянське з християнським. Звичайно, в цей день постять, а за стіл сідають тільки поді, коли появиться на Небі Різдвяна зірка. Хто в родині перший завважить Різдвяну зірку, той буде щасливіший. Перед вечерею господар дому обкаджує з Молитвою увесь дім, усе обійстя й худобу ладаном. За цю Святу Вечерю конче ставлять порожні миски й кладуть до них ложки для своїх померлих, або й для відсутніх живих.

По Вечері випробаджують дітей рознести трохи куті й інші дарунки до своїх родичів та близьких, – за душі померлих предків. Увечері приходять колядники й колядують надворі під вікнами, а в хаті віншують, цебто промовляють святкові побажання. Цього вечора багато ворожать, а то й закликають.

Починаючи від Святвечора аж до Водохреща колядують, цебто співають ритуальні пісні, так звані колядки. Колядки – це часто величання з вірою, що те, що говориться про господаря та його родину, конче сповниться, і цим колядкам наближаються до заклику. Колядують або окремі особи одиницею, або групи парубків та дівчат. Уже пізніш, за Християнського часу, поставали нові колядки й щедрівки, в яких почали згадуватися Особи християнського світу. Творенням цих нових колядок і щедрівок вславилася Києво-Могилянська Академія в XVII–XVIII віках, та її вихованці, а в Західній Україні ченці Почаївської Лаври в XVIII столітті. З бігом часу християнський елемент у колядках зростає все більше.

Пізніше Християнство заступило Свято народження сонця (*Dies natalis solis*) Святом Народження Христа, але обряди старого Свята скрізь залишилися мало змінні. Християнська Церква на початку святкувала Різдво або 25 грудня, або 6–го січня (на Сході), і тільки пізніше, з IV віку по всій Церкві стали святкувати Різдво одного дня, 25 грудня, а на 6–го січня було встановлене саме Богоявлення.

Двовір'я українського народу

На початку Християнство прищеплювалося більше зовнішньо, а головне поді, коли прийняття було обов'язковим або давало якийсь земні блага. Люди йшли до Нової Віри, але її старої не кидали. Це був дуже родючий ґрунт для т.зв. двовір'я, (синкретизм) – поєднання старої віри з Новою Християнською. Схрещення Русі, яке зробив князь Володимир у 988 році, не було добровільним, а це й була причина, що народ сприймав Нову Віру часом тільки зовнішньо, а сам тримався віри старої. Стародавня віра давала нашим предкам усю реальну філософію всього біжучого життя, навіть її поезію, усе повне розуміння – хоч і неправдиве з нобого погляду, – життя й довколишніх

явищ природи; ця народна філософія вироблялася довгими віками, увійшла в плоть і кров наших предків, а тому легко їй відразу забуватися не могла.

Боротьба Церкви з двовір'ям

Проти цих стародавніх залишків, Церква рано стала боротися, але без великих наслідків. Церковні проповідники завжди виступали і проти старих обрядів, і проти старих вірувань, але народ їх не все слухався. Київський Митрополит Іоан II (1077-1089) у своїх „Правилах“ сильно скаржиться, що люди Причастя не приймають; із цих же причин цар Петро I в 1716-му році видав зарядження, щоб кожен „повсегодно“, бодай раз у рік, у Великий Піст, конче сповідався і запричастився, а коли цього не зробить, загрозив карою. Автор Початкового Київського Літопису часто скаржиться, що люди „словом нарицаючіся христіане“, а насправді „поганьски живуще“. І на це ж саме скаржиться ще і автор Густинського Літопису XVII віку.

Церква сильно боролася зо старим Святим народження сонця, але була не в силі зовсім його вивести. Знаємо, що вже в V віці папа Лев I Великий (440-461) сильно скаржиться, що римський народ святкує не Різдво Христа, але схід нового сонця, його народження, Сатурналії. Так само і наша Церква завжди виступала проти Коляди, але не могла вивести старих обрядів. У „Синописі“ 1674-го року Інокентія Гізеля, Києво-Печерського Архімандрита, читаємо: „Нічії пам'яті того б'са Коляди і доселі не перестають_обновляти, наченше от самого Роджества Христова, по вся Святія дні собираючіся на богומרзкія ізраїшца, пісні поють, і в них аще і о Роджестві Христовом поминають, но зде же беззаконно і Коляду, ветхую прелесть діаволську, много повторяюще, присовокупляють“. Проти різних стародавніх погансько-християнських різдвяних звичаїв виступала і Церква, і уряд. Так, у Збірці російських

Законів том XIV ч. 4, 33-34 уміщено таку заборону: „У Надвечір'я Різдва Христового і протягом Свят заводити, за стародавніми ідолопоклонними звичаями, ігрища, і наряджаючись в кумирську (ідолюську) одіж, танцювати по вулицях і співати сороміцькі пісні, – забороняється!“

Сьогодні ми бачимо, що в духовній культурі нашої країни, знову відновлюється дохристиянське поганство, але в його найгіршому вигляді. Теперішній світ стоїть на тяжкому роздоріжжі між кривавим Антихристом і кротким Ісусом ...”

Висновок.

По-перше: можливо ви задасте питання – що поганого в наших стародавніх звичаях та обрядах? Відповідь: християнство і язичество – це дві різні речі, це небо і земля. І не можна з одного боку свічку ставити для Бога, а з іншого для сатани. Як Ісус сказав, що не можна служити двом панам! Не мішаймо праведне з грішним.

І по-друге: я поважаю таких людей, як Митрополит Іларіон, які виступають проти язичества у християнстві. Проте, чи то люди винні, чи то хтось інший, але думаю за 1000 років можна ~~можна~~ християнство побудувати, ~~можна~~ віру в серцях людей вицепити. Це ж не рік, і не 100 років, – це 1000 років!!! Де у нас видно християнство? Ми як були язичниками, так ними і залишаємось. Чому для Мартина Лютера та інших хватило 50 років, щоб Захід прийняв ідею Реформації? Вірно сказав один чоловік, що коли в Європі люди серйозно почали вивчати Слово Божє і керуватися ним у своєму житті, то ми були зайняті питанням, чи правильно ми складемо пальці, щоб перехреститися, і в яку сторону нам потрібно хреститися.. І з Біблією якось не склалося, ... адже, за 1000 років можна було б туди заглянути. Не дано...

Задумайтесь і ви над вашим християнством, над вашою вірою!

ПРОДОВЖЕННЯ ПОЧАТОК НА СТ.3

Не дивно, що весь Єрусалим був стурбований, або краще сказати, що весь Єрусалим тремтів, бо знав, що буде знову вбивство. Його слуги дивувалися, як він дозволив мудрецам взагалі вийти з міста живими.

Але Ірод був хитрий, він скликав головних єврейських священиків і запитав у них про місце народження Месії. Вони знайшли, що саме у Вифлєємі. Наступного дня Ірод запросив Мудреців і послав їх до Вифлєєму, і сказав, щоб вони і його попередили, де можна знайти немовля (Матв. 2:8).

Пізніше Бог попередив мудреців про те, щоб вони не йшли до Ірода, але йшли іншою дорогою. Тоді мудреці зрозуміли, що може бути велика біда, коли вони розкажуть про нового царя для Ірода. Та і самі ж мудреці принесли подарунки для Ісуса, як для царя, вони визнали його не просто простим чоловіком, але царем. Вони принесли золото, ладан та миро для Ісуса, але не для Ірода.

Ірод чекав мудреців, але коли він їх не дочекався, його люті не було меж. Він зрозумів, що немовля народжене у Вифлєємі в майбутньому може стати царем, а Ірод цього дуже боявся. Він придумав жадливий план. У випадку гніву він послав озброєний загін, щоб вбити всіх хлопчиків до двох років у околицях Вифлєєму.

Якби хто-небудь зайшов би до стайні тієї ночі, коли народився Ісус, то вони зрозуміли

б, що те немовля, яке лежить на руках у Марії не принесе страху, і його не потрібно боятися. Але Ірод боявся. І після такого масового винищення дітей, його можна було назвати як хоч, тільки не людиною. Це був не людський поступок.

Але всі ми знаємо, що маленький Ісус залишився живий, а Ірод помер. Божевільний цар, так і не зміг вбити Божого Месію. Навіть, коли вояки з готими мечами були на дорозі до Вифлєєму, Бог у сні сказав Йосипу, щоб вони втікали до Єгипту.

І тут само по собі постає питання: а хто ж попередив батьків інших дітей? Чи вони також мали сон? Чи вони мали кошмар упродовж довгих років їх життя? Певно вони були першими мучениками, які вмерли за Ісуса, певно Бог дав їм спеціальне місце на небесах.

Матвія 2:20. Бог покарав Ірода і він помер страшною смертю через рік. Ще перед смертю він наказав стратити свого третього сина, який нібито міг стати царем після Ірода. Історики кажуть, що коли наближався час Іродової смерті, він сумував, що ніхто не буде оплакувати його, тому він вкотре в житті придумує жадливий план. Він наказує зібрати старших з ізраїльського народу і в день його смерті їх вбити також, щоб люди оплакували разом з євреями і його смерть. Але все ж таки, цей план не був виконаний. Коли цар перестав дихати, тоді вся країна почала дихати по-новому.

Люди, які загрожували життю маленького Ісуса, є мертві. Іроди вмирають, а Ісус - живе. В кожному столітті були свої Іроди, які вважали, що Ісус їм мішає, і вони старалися всякими

способами позбутися Ісуса, знищити церкву. Лише один з 12 апостолів помер своєю смертю, інших повбивали.

Перші три століття чимало таких самих „Іродів“ сиділо на троні Римської імперії. Вони все вигадували безглузді схеми, щоб убити церкву в її дитинстві. Для християн це був час гірких і кривавих переслідувань.

Руїни Колізею до цих пір є свідками тортур і смерті тисяч християн. Але Іроди так і не змогли вбити Ісуса у серцях християн.

Але не пройшло і 300 років, як ситуація докорінно змінилася. Легалізм у Римі залишився в самотності, всі поганські храми в самому Римі вкрилися павутиною. Римський імператор став християнином. Християнство було головним у всій Римській імперії. Іроди повмирили, а Ісус — живе, Його не змогли вбити.

Але, на жаль, Іроди будуть ще певний час, великі або маленькі. Це люди, які визнають свою несумісність з Ісусом. Вони розуміють, що два царства не може існувати. Для них Ісус мішає. Ісус заважав Леніну, Сталіну, Гітлеру, і ще багатьом іншим „великим Іродам“. Але і серед простого народу є такі самі „маленькі Іроди“, які не хочуть навіть нічого чути про Бога, які вбивають Ісуса у своєму серці, які своїми вчинками розпинають Ісуса. Дуже багато є таких людей, але Ісус жив, живе, і буде жити. Горе тим людям, які подібно до Ірода.

Автор Леонард Гріфінг

Скорочено редакцією

Привіт!

Знаєте, у мене незабаром День Народження. І щораз, чесно кажучи, довкола нього стільки галасу. Щобого року, напевно, все буде як звичайно: листівки, плакати, передачі по телевізору, ніхто працювати не буде.

Але, якщо відверто, щорічно, як підходить мій День Народження мені дуже сумно, що ніхто в цей день і не задує про мене. Погано, коли народжуєшся під самим Новим Рік. У всіх людей тільки і чекання цього свята, а тут якесь моє народження.

Всі гроші вже витрачені на Новорічний стіл, і на мій День Народження вже немає ніякої запеченої курки, тістечок і лимонаду. Хіба, що тільки залишки з Нового Року.

Подарунки теж усі вже подаровані у магазинах. Їх ніхто на вітрину не виставляє. Тільки якщо, залишаються такі дивні речі: брешнічки або ж браковані. І я в мій День Народження знову залишаюся ні з чим. Знаєте, як сумно!

Та й сил ні в кого вже немає, щоб після Нового Року знову щось святкувати. Всі, зазвичай, дивляться телевізор. Уявіть, якби у ваш День Народження не було ніякого святкування, а всі ваші родичі і друзі в цей день тільки мовчали б і дивилися телевізор. Так, веселого мало.

Я дуже люблю гітеї. І мені пригадуються часи, коли вони чекали мого дня народження з нетерпінням. Вони розмовляли зі мною, просили прощення, що іноді погано поводитися, дякували за ті подарунки, які я їм дарував. А тепер... Якось гід з червоним носом, фальшивою бородою, у шубі приходить до гіток на тиждень раніш за мене і всі погляди гітеї тільки і звернені на нього, про мене ніхто вже і не задує. Побачивши його, всі відразу кричать: "Дід Мороз прийшов! Дід Мороз прийшов!"

А цей дивний товариш уже приєднаний батьками в попередніх будинках, похитуючись приходить і до вас і гіти завзято починають розповідати йому вірші чи співати пісні, за що він дарує їм подарунки, які вони нібито просили. Тільки подумайте, - у нього, а не в мене. А як просили? Посилали йому листа, нібито на Північний полюс, де він начебто живе зі своєю внучкою-снігуркою, звінками і сніговиками. Бігні гіти як їх обдувають. Уявляю їхнє розчарування, коли вони виростуть і зрозуміють, що все це звичайна вигадка.

Загалом, кінець прийшов моєму терпінню. Знаєте, скажу вам по секрету, - я тут давно думаю і вирішив, що незабаром сам влаштую величезну вечірку. Ну, як, вражає? І це буде ні з чим не зрівняне свято: з їжею, веселощами, піснями! Звичайно, не обіцяю, що я організую все саме цього року, але я вже почав вислати запрошення. Його кожен повинен отримати. Не втрачайте часу, послідуєтьте приїти, місце знайдеться для кожного, хто тільки побажає приєднатися! У мене на вечірці буде багато знаменитостей, і уявляете, - ви поруч з ними!

Не втрачайте шанс, тому що коли в мене все остаточно буде готове, моя величезна вечірка почнеться зненацька, а ті, хто не відгукнувся на моє запрошення, залишаться стояти на холоді за дверима і вже не потраплять на свято.

Загалом, якщо ви захочете прийти на мою вечірку, дайте мені знати, і я запишу ваше ім'я у Велику Книгу Запрошених!

Широ ваш Ісус

Сценка: ППІТКИ
Двоє людей сидять поруч на лавочці. Один з них - Олексій, другий буде називатися ППІТКАР № 1. Олексій читає Біблію, але поступово голова його склиється він засине. Біблія вилітає з його рук на підлогу, Олексій піднімається, піднімає Біблію та йде.

ППІТКАР № 1: Ого, ти подивися! Що наш Олексій робить. Біблію на землю кинув. Оце дає!

Входить ППІТКАР № 2. Він сідає поруч із ППІТКАРЕМ № 1. Вони втілюють один одного.

ППІТКАР № 1: Треба ж, які віруючі люди у нашії церкві іє!

ППІТКАР № 2: Про кого це ти?

ППІТКАР № 1: Та про Олексія. Сидів він тут тільки що поруч зі мною. Сидів, читав Біблію. Потім раптом лаяк кинув її на землю, потім ледве не потоптався по ній, скопив і втік!

ППІТКАР № 2: Та ти що? В житті не повірив! Треба ж, як люди мінються. А був же такий віруючий, так щиро молився.

ППІТКАР № 1: Але ти тільки нікому не кажи про це, а то подумают, що я брешу. (Іде)

ППІТКАР № 2: Звичайно, звичайно, кому ж я можу сказати. Хіба, що найбільшим друзям.

Входить ППІТКАР № 3. Він сідає поруч із ППІТКАРЕМ № 2

ППІТКАР № 2: Ти чув, що Олексій учив? Тільки що сидів от на цій лавочці, читав Біблію. Потім як кинув Біблію на землю, і давав по ній топтатися, а потім пливув і пішов.

ППІТКАР № 3: Оце дає! Так же не гово і від Бога відрікся.

ППІТКАР № 2: Отакої, тільки ти дивися не кажи нікому. Щоб у нашії церкві не було п'яток. (Іде)

ППІТКАР № 3: Ну що ти? Буду мовчати, як риба.

Входить ППІТКАР № 4, сідає поруч із ППІТКАРЕМ № 3

ППІТКАР № 3: Ну і справи у нас в церкві...

ППІТКАР № 4: Що за справи?

ППІТКАР № 3: Та, Олексій наш, від Бога зовсім відрікся.

ППІТКАР № 4: Як відрікся?

ППІТКАР № 3: А ти ще не знаєш? Не думай, що я брешу, це вже всі знають. Сидів на цій самій лавочці, читав Біблію. А потім як кинув Біблію на землю і давав по ній топтатися, а потім пливув, відрікся від Бога і пішов. Брехати не буду, хоч вір, хоч не вір, але відрікся від Бога. Вчужо, його Бог покарає. (Іде)

ППІТКАР № 4: Покарає, звичайно, покарає.

Входить ППІТКАР № 5, сідає поруч із ППІТКАРЕМ № 4

ППІТКАР № 4: Покарає, звичайно, Бог покарає...

ППІТКАР № 5: Кого це Бог покарав?

ППІТКАР № 4: Та Олексія, що був нашим другом. Мабуть, помер уже. Після такого догво не живуть.

ППІТКАР № 5: Про що це ти?

ППІТКАР № 4: А ти ще не знаєш? Завтра на зібранні будемо обговорювати це, що вже всі знають, і щоб зайвих п'яток не було. Наш Олексій, сидів на цій самій лавочці, читав Біблію, а потім як кинув Біблію на землю і давав топтати її ногами, а потім пливув, відрікся від Бога, і пішов. Каже: "не буду більше я вірити". Ось так і відрікся. Бог його і покарав, уже, напевно. Олексій вже предств, напевно, перед Всевисшнім, земля йому нехай буде пухом.

ППІТКАР № 5: Треба ж! Я так взагалі і думаю. Дивний якийсь цей Олексій. Я завжди його підозрював. І бачиш, не помилюся. А хто це до нас іде. Схожий на покійного Олексія. Невже то він сам?

Входить Олексій. Ці двоє в страх здивовано дивляться на нього.

ППІТКАР № 4: воскрес...

ППІТКАР № 5: воістину воскрес...

ОЛЕКСІЙ: Про що це ви? Хто воскрес?

ППІТКАР № 5: Говорять, що ти вже помер, Бог тебе покарав.

ОЛЕКСІЙ: Мене покарав? Звідки ви це взяли?

ППІТКАР № 4: Нам тут сказали, що ти читав Біблію, потім кинув її на землю, потоптався по ній, і вкінці кінців відрікся від Бога.

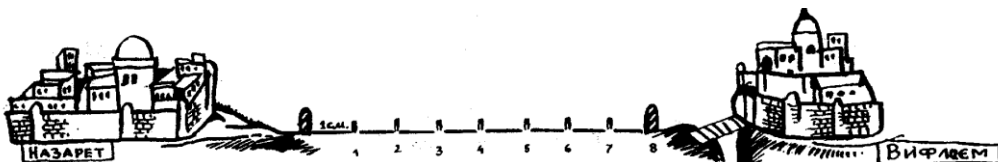
ОЛЕКСІЙ: Це я відрікся від Бога? Хотів би я подивитися в очі тому, хто це вдував.

ППІТКАР № 5: То що ж тоді виходить, що такого зовсім не було? А нам сказали, що ти вже вступ і померти.

ОЛЕКСІЙ: Отак і п'ятки з'являються. Соромно нехай буде вам, що ви обговорюєте своїх ближніх. І втомлений дуже був, і читавши Біблію трішки задримав, а Біблія просто випала у мене з рук.

ППІТКАР № 5: А про що це ти читав у Біблії?

ОЛЕКСІЙ: Ефесянам 4:25 "Тому, відкинувши неправду, говоріть кожен правду до ближнього свого, тому що ми члени один одному в Христі Ісусі".

Мал. - 1

1. Вирахуй віддаль від Назарету до Віфлеєму, якщо 1 см на малюнок дорівнює 15 км.

2. Скільки часу потратить Марія та Йосип, щоб доїхати до Віфлеєму

- на ослі, якщо він рухається із швидкістю 5 км/год
- на машині, якщо вона буде їхати зі швидкістю 120 км/год.
- на велосипеді, якщо їхати зі швидкістю 30 км/год.

Радуйся, ой радуйся, земле, Син Божий народився

❑ Тисячі російських дітей дивляться про Євангеліє через різдвяні подарунки. Слов'янська Євангельська Асоціація проводить акцію „дитя Еммануїла“. Протягом наступних декількох місяців християнам надається чудова можливість за допомогою подарунків поділитися Євангелієм з дітьми Росії і прилеглих країн.

❑ В Індії відкрився перший приватний християнський університет Дхармадіпти, що послужило початком нового етапу підстави першого в країні проекту недержавного християнського інституту.

❑ Релігійні меншості Грузії не можуть будувати свої церкви. Лідери багатьох релігійних меншин Грузії поскаржилися на те, що домінуюча позиція Грузинського Православного Патріархату в суспільному релігійному житті означає, що ніякій іншій релігійній організації не дозволено будувати нові місця для поклоніння.

❑ Жителі невеликого села на острові Віт-Леву фіджійського архіпелагу провели урочисту церемонію, просячи прощення в нащадків британського місіонера Томаса Бейкера та його самого, котрий був з'їдений жителями цього села в 1867 році.

❑ Обвинувачуваний у пограбуванні банків, житель Австралії, заявив на суді, що на злочин його благословив сам Господь тому, що банки – це сфера гріха і пороку.

❑ Глава Літургійної служби папи Іоанна Павла II архієпископ П'єро Маріні висловився за використання танців на папських богослужіннях за рубіжем і у Ватикану. За словами прелата, очолювані Понтифікатом меси мають „всесвітнє“ значення і внаслідок цього повинні містити в собі частини культурної спадщини народів світу, що сповідають католицизм.

❑ У Росії нараховується від 300 до 500 різних сект. Чисельність людей, задіяних у деструктивні й окультні релігійні організації, досягає 1 млн. чоловік, причому 70% з них — це молоді люди у віці від 18 до 27 років. Такі дані були обнародовані в ході "круглого столу" на тему "Тоталітарні секти — зброя масової поразки".

❑ Ватикан не буде забороняти дівчатам і жінкам прислужувати біля вівтаря під час меси, — заявили католицькі єпископи Англії й Уельсу.

❑ У Біларусі обнародований список релігійних організацій, на діяльність яких накладена заборона. У даний список включені секти сатаністів, саєнтологічного руху, Аум Сінріке, Церква Христа (Бостонський рух), Біле Братерство, Церква Останнього Заповіту Віссаріона, Богородичний Центр, мусульманська школа ахмадії.

❑ Вчені України виступили зі зверненням, в якому засуджують сексуальні збочення та евтаназію. В розповсюдженому ними документі вони рішуче виступили проти цього, розглядаючи подібні морально виродливі

явища, як загрозу сучасному суспільству, що ставить під питання майбутнє роду людського.

❑ Глава Української греко-католицької церкви (УГКЦ) кардинал Любомир Гузар на прес-конференції у Львові спростував факт своєї причетності до масонської ложі. При цьому глава УГКЦ відзначив, що мова йде не про нього, а про його тезку Любомира Гузара, уродженця Чернівців, який у післявоєнні роки жив у Парижі.

❑ Школярів Грузії в обов'язковому порядку учать православлю. Лідери релігійних меншин виразили своє обурення.

❑ В Угорщині почало віщання перше євангельське радіо. „1 жовтня 2003 року „Yes radio“ вийшло в ефір. Незважаючи на те, що вони віщають всього 3 години на тиждень, проте це стало певним прогресом.

❑ Лідер неоп'ятидесятницької секти "Посольство Боже", Сандей Аделаджа вирішив використовувати назву Православної Церкви в якості "торгової марки" для збільшення обсягу продажів своїх ідей. Для чого він "призначив" Сергія Журавльова "духовним лідером" українського Православ'я і зареєстрував так звану "Українську Реформаторську Православну Церкву" (УРПЦ). Реєстрація проводилася з використанням імені УПЦ КП.

❑ Поліція Тель-Авіва заарештувала рабина Давида Агарона, який продавав парафіянам місця в раю. Проти 43-літнього священнослужителя порушена кримінальна справа за обвинуваченням у шахрайстві і корупції.

❑ У штаб-квартирі ООН у Нью-Йорку, США, відбувся показ фільму про голодомор 1932-33 років в Україні по книзі відомого американського історика Роберта Конквеста "Жнива скорботи". Фільм ввійшов в історію як один з найбільш виразних обвинувачень сталінського тоталітарного режиму в злочинах проти українського народу.

❑ РІЗДВО: Ісусу навряд чи надали б притулок в Австралії. Хоча австралійці і вважають, що Бог міг би почувати Себе на їхньому континенті як вдома (свою країну вони називають "God's own country"), однак архієпископ Англіканської Церкви в Сіднеї заявив, що Ісус і все Святе сімейство навряд чи були б допущені в Австралію, якщо їм раптом довелось попросити тут притулку. Віра у людей далеко не та, яка була раніше.

❑ Бельгійський католицький священник зажадав переробити рекламні плакати, надруковані для різдвяного концерту в церкві, тому що його обурило присутність на них Санта-Клауса.

❑ Вифлеєм сподівається на світле Різдво. В місто повертаються іноземні туристи. В перший день зими у Вифлеємі почалася підготовка до святкування Різдва.

❑ Російська православна церква не буде модернізувати мову богослужіння і проводити календарну реформу.

NOVINI UERЦ

КИЇВ

♦ Справи в Києві рушилися з місця з допомогою Божого. Крім богослужіння ведеться активна робота з дітьми. На День Реформації було проведено євангелізацію по темі історії Реформованої Церкви. Громада готується до Різдва: діти будуть проводити різдвяний концерт, а серед дорослих, 7 чоловік готуються до конфірмації. По суботах проводяться заняття з хору у Сергія Чернова. Плануємо 20 грудня провести в кінотеатрі євангелізаційний концерт для дорослих і дітей.

РІВНЕ

♦ Громада продовжує активізувати свою роботу і надіється на духовний і чисельний ріст. Богослужіння і біблійні уроки зміцнюють громаду духовно, а різні євангелізаційні акції намагаються привернути увагу жителів міста. Є плани мати 10 хвилин ефірного часу на телебаченні, де можна багато розповісти про життя громади. Діти та дорослі готуються до Різдва. У молоді, крім Різдяної програми, буде також вікторина „Що? Де? Коли?“.

СТЕПАНЬ (Рівненська область)

♦ Місійна діяльність церкви зростає і продовжує зацікавлювати жителів селища. Продовжує діяти також футбольна місія, молодіжні зібрання, уроки в Недільній школі. 3-за великої кількості дітей, групи у Н.П. не один раз ділилися. Активно працюють дитячий на дорослий хори. Почали проводити біблійні зібрання серед тижня. Недільна школа УЕРЦ готує Різдвяне свято для батьків. Молодь готується до колядування та здійснення проекту "Добро" – виручені коптки від колядування будуть передані лікарні на ліки для хворих дітей.

СВАЛЯВА (Закарпатська область)

♦ Життя громади активізувалося з появою бібліотеки, євангелізаційної акції на ринку міста, а також в Недільній школі. Продовжують активно діяти уроки в початковій школі, місія серед футбольної команди. Недільна школа готується до Різдвяного виступу зі сценками і віршами. Планується подарувати дітям з нашої церкви Різдвяні подарунки, а самих активних учасників – нагородити особливо. З допомогою деяких членів церкви плануємо організувати невеличкі Різдвяні подарунки і для дорослих.

ТАВРІЙСКЕ І РІДНА УКРАЇНКА

(Херсонська область)

♦ Праця у Недільній школі двох сіл продовжує зростати. Активно діють як богослужіння, так і біблійні уроки. Місіонер Калініч Мирослав, разом з дружиною Вікою, активно працюють для духовного росту громади. Надіємось вирішити питання з приміщенням для Н.П. в Рідній Україні. Різдвяні свята також плануємо зустріти з прославленням Божого Імені.

РОЗПОРЯДОК СЛУЖІНЬ

Церкви з Реформованим віровченням

можна знайти:

РІВНЕ	СВАЛЯВА
<i>Богослужіння проходить:</i> Неділя о 10 год вул. Пересопницька 200 телефон - 22-67-77	<i>Богослужіння:</i> Неділя о 13 год. вул.. Ломоносова 14 телефон 7 - 33 - 41
СТЕПАНЬ	КИЇВ
<i>Богослужіння:</i> Неділя о 10 год. вул. Олени Теліги 27 телефон - 4 – 11 – 77	<i>Богослужіння:</i> Неділя о 14 год. кінотеатр „Салют” тел. 264 – 68 – 14
РІДНА УКРАЇНКА	ТАВРІЙСЬКЕ
<i>Богослужіння:</i> Неділя 14 год. медичний пункт тел. – 3 – 32 – 58	<i>Богослужіння:</i> Неділя 10 год. вул. Лісна тел. 4-32-39
ЗАКАРПАТСЬКА РЕФОРМАТСЬКА ЦЕРКВА	Богослужіння на українській мові є в:
УЖГОРОД <i>Богослужіння:</i> Неділя - 10.00 Пл.. Жупанатська 4, тел. 373-56	Берегові, Вишкові, Мукачеві та Перечині
ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРЕСВІТЕРІАНСЬКА ЦЕРКВА УКРАЇНИ	
м. Одеса тел. (0482) 37-15-19 м. Київ тел. (044) 234-07-94 м. Белгород - Дністровський (04849) 3-12-05	м. Миколаїв тел. (0512) 35-13-93 м. Херсон тел. (0552) 22-54-35 м. Ізмаїл

МОЛІТЬСЯ ЗА СВОГО ПАСТОРА

М. С. Рендал

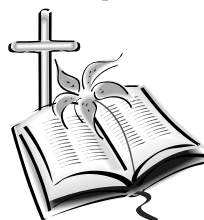
Чи ви молитесь за свого пастора? Є добрі причини, щоб ви це робили. Ви повинні молитись за вашого пастора, про його підготовку проповідей. Його відповідальність є годувати вівці. У цім він мусить з певністю знати потреби овець і якою поживою їх годувати. Він мусить мати здібність розрізняти і розуміти проблеми овець і знайти добрі ліки. Це само по собі є величезним завданням і відповідальністю. Ви повинні молитись: "Господи, провадь мого пастора у виборі тексту проповіді на цю неділю. Освіти його розум щодо правди, яку проголошує вибраний ним текст. Поможі йому знайти ілюстрації, які найкраще пояснюють правду і роблять її ясною, і допоможи нам, як громаді, прийняти це слово, як Твоє слово". Ви повинні молитись, щоб ваш пастор міг використовувати якнайдоцільніше його час. Багато вимог ставиться таким людям, і це є наочним, що вони не можуть виконати всіх справ, які приносяться до них.

Пастор потребує молитви в усіх своїх стосунках з людьми. Він потребує мудрості - даючи поради, відвідуючи людей, докоряючи їм, заохочуючи їх. Моліться, щоб ваш пастор мав серце схильне до місійної праці. Серце пастора часто є найкращим термометром для вияву місійної температури церкви. Чи він проповідує про потреби місій? Чи він пропагує місії? Чи він вчить своїх людей, як жертвувати на місії? І якщо він не молитесь, то ви молитесь, щоб місійний дух сповнив його серце. Якщо він робить це, то дякуйте Богові і продовжуйте молитись. Моліться за свого пастора в справі молоді в церкві. Моліться, щоб його життя, як рівно ж і його наука, впливала на них і притягала їх ближче до Бога.

На кінець, моліться, щоб ваш пастор міг мати відпочинок. Щоб продовжувати свою працю для Бога, він повинен мати належний період відпочинку. Багато пасторів є передчасно в домовині в наслідок надмірної праці.

Якщо ви не молитесь за пастора кожного дня, почніть це робити тепер.

Переклад з "Прері Оверкомер".

ПОЕМА

Я попросив Бога дати мені щастя. Бог сказав: „Ні. Я даю вам благословення, а бути щасливим залежить від вас.”

Я попросив Бога, щоб Він дав мені терпіння. Бог сказав: „Ні. Терпіння – це побічний продукт нещастя, воно не надається, воно вивчається.”

Я попросив Бога звільнення від болю. Бог сказав: „Ні. Страждання відводить вас від піклування цьогосвітнім і приводить до Мене.”

Я попросив Бога, допомогти зростати духові моєму. Бог сказав: „Ні. Ви повинні рости самі по собі, але Я допоможу вам приносити плоди.”

Я попросив Бога забрати мої погані звички. Бог сказав: „Ні. Не Моя задача забирати від вас звички, але ваша, щоб лишитися їх.

Я попросив Бога відносно всіх речей, щоб я міг насолоджуватися життям. Бог сказав: „Ні. Я дам вам життя, щоб ви могли насолодитися всіма речами.

Я попросив Бога, щоб Він допоміг мені любити інших на стільки, на скільки Він любить мене. Бог сказав: „... ага, нарешті у тебе з'явилась хороша думка.”

“Для всього світу ви можете бути однією особою, але для Однієї Особи, ви можете бути світом!”

Технічний редактор: Мурза Еріка

Члени редколегії: Ванат Ярослав

Мурза В'ячеслав

Пилипенко Василь

Молнар Шандор

НАША АДРЕСА:

89300 Україна, Закарпатська обл., м.Свалява,

Телефон редакції:

E-mail: murza@UERC.svl.uzhgorod.ua

Д Д Д Д Д Д Д Д Д Д Д Д Д Д Д Д Д Д Д

Тираж видання: 1000 примірників

Періодичність – раз у два місяці.

Д Д Д Д Д Д Д Д Д Д Д Д Д Д Д Д Д Д Д

Газета розповсюджується за пожертви